

NOTAT OM STEDBARNADOPTEREDE BØRNS RETSSTILLING EFTER INDFØDSRETSLOVENS § 2 A OM ADOPTIVBØRNS ERHVERVELSE AF DANSK STATSBOGERSKAB VED ADOPTION

V. Eva Ersbøll, 28. marts 2025

Om notatet

Dette notat er udarbejdet i anledning af en konkret sag, hvor Familieretshuset i 2025 har orienteret en 28-årig kvinde om, at det var en fejl, at hun ved Fyns Statsamts bevilling af stedbarnsadoption den 11. maj 2006 blev registreret som dansk statsborger i Det Centrale Personregister (CPR), og at fejlen ville blive berigtiget. Familieretshuset henviste til, at et adoptivbarn under 12 år efter indfødsretslovens § 2 A (kun) bliver dansk statsborger ved adoption, hvis barnet blev adopteret af et par eller en enlig dansk statsborger, hvilket ikke "er og aldrig har været gældende for stedbarnsadoptioner".

Notatet er opdelt i to dele. I Del I redegøres der for fortolkningen af indfødsretslovens § 2 A gennem tiden. Det påvises, at bestemmelsen igennem mange år efter sin indførelse i 1978 blev fortolket sådan, at den også gjaldt ved stedbarnsadoptioner. Del 2 drejer sig om den konkrete sag og om berettigelsen af, at kvinden i sagen har fået oplyst, at der vil ske en "berigtigelse" hendes CPR-registrering som dansk statsborger.

Del I Om fortolkningen af indfødsretslovens § 2 A, stk. 1

Sagens baggrund

Spørgsmålet om fortolkningen af indfødsretslovens § 2 A er aktualiseret i forbindelse med en omtale af kvindens sag i Politiken den 9. marts 2025 [Beskeden kom i e-Boks: Du er ikke længere dansker](#).

Kvinden er født i Tyskland i 1996 af tyske forældre, som hurtigt blev skilt. Derefter giftede hendes mor sig med en dansk mand, og familien bosatte sig i Danmark. Kvinden blev adopteret ved stedbarnsadoption af morens danske mand, da hun var 9 år.

Adoptionsbevillingen af 11. maj 2006 blev sendt til faren med Fyns Statsamts brev af samme dato. I brevet stod følgende:

Hermed sendes en i dag udfærdiget adoptionsbevilling. Det kan oplyses, at barnet nu har dobbelt statsborgerret. Meddelelse om adoptionen er givet til CPR-Registret.

I adoptionsbevillingen stod følgende:

I henhold til § 2 A i lov om indfødsret erhverver barnet dansk indfødsret fra den 11. maj 2006.

Bestemmelsen i indfødsretslovens § 2 A havde følgende ordlyd:

Et udenlandsk barn under 12 år, der er adopteret ved en dansk adoptionsbevilling, bliver dansk statsborger ved adoptionen, hvis barnet adopteres af et ægtepar, hvoraf mindst én af ægtefællerne er dansk statsborger, eller af en ugift dansk statsborger.

I brev af 27. februar 2025 meddelte Familieretshuset kvinden, at hun ifølge Digitaliseringsministeriet fejlagtigt var registreret i CPR-registret som dansk statsborger. Familieretshuset anmodede om kvindens bemærkninger til sagen, før fejlen ville blive rettet, og forklarede følgende om forståelsen af indfødsretslovens § 2 A:

Det fremgår af indfødsretsloven § 2A, at et barn under 12 år, der adopteres ved dansk adoptionsbevilling, bliver dansk statsborger ved adoptionen, hvis barnet adopteres af et ægtepar eller samlevende par, hvor mindst en af ægtefællerne er dansk statsborger, eller af en enlig dansk statsborger.

Dette er og har aldrig været gældende for stedbarnsadoptioner, hvor man beholder den ene af sine forældre og ikke ændret fuldt slægtskifte. Statsamtet Fyn har derfor ved en fejl tildelt dig dansk statsborgerskab i forbindelse med stedbarnsadoptionssagen. Familieretshuset skal meget beklage denne fejl.

Fortolkningen af indfødsretslovens § 2 A gennem tiden

Udlændinge- og Integrationsministeriet fortolker indfødsretslovens § 2 A sådan, at den ikke omfatter den situation, hvor en dansk statsborger adopterer sit udenlandske stedbarn. Denne fortolkning har støtte i § 2 A's ordlyd, og så vidt ses kom den for første gang eksplicit til udtryk i den kommenterede Lov om dansk indfødsret (DJØF's Forlag 2003), der er forfattet af ledende ansatte i det daværende Integrationsministeries Indfødsretskontor, Birgit Kleis og Niels Beckman.

Det er den fortolkning, som jeg har lagt til grund i min bog *Indfødsret i international og historisk belysning* (DJØF's Forlag 2008), s. 762, hvor jeg retspolitisk, *de lege ferenda*, anbefaler, at stedbarnsadopterede børn omfattes af § 2 A. Det er ligeledes den fortolkning, jeg har lagt til grund i artiklen "Dansk statsborgerskab" i *Udlændingeret* Bind 2, 4. udgave, s. 301 (DJØF's Forlag 2021).

Omstændighederne omkring den konkrete sag har imidlertid givet mig anledning til at se nærmere på, hvordan indfødsretslovens § 2 A er blevet fortolket i tiden efter bestemmelsen blev indsat i indfødsretsloven i 1978 og frem til i dag.

Indfødsretsloven fik i 1978 for første gang, ved lov nr. 117 af 29. marts 1978, en [bestemmelse](#) om udenlandske adoptivbørns ret til at blive danske statsborgere ved dansk adoption. Dengang var der ikke tale om, at et adoptivbarn automatisk kunne blive dansk statsborger ved adoption, men om at adoptivforældre kunne afgive en erklæring til overøvrigheden om indfødsret til deres

adopterede barn, hvis barnet ikke var fyldt 7 år. Bestemmelsen i den dagældende § 2 A havde følgende ordlyd:

Et udenlandsk barn, der i henhold til en af en dansk myndighed meddelt bevilling er blevet adopteret af et dansk ægtepar, som begge er danske statsborgere, eller af en ugift dansk statsborger, og som sammen med adoptivforældrene (adoptanten) er bosat her i riget, erhverver dansk indfødsret ved, at adoptivforældrene (adoptanten), inden barnet er fyldt 7 år, over for overøvrigheden ... afgiver skriftlig erklæring herom.

Erklæringsreglen blev vedtaget som et led i bestræbelserne for at ligestille adoptivbørn og andre børn i statsborgerretlig henseende. Den var en konsekvens af, at et barn født i ægteskab ved 1978-lovændringen fik dansk statsborgerskab efter både en dansk mor og far. Tidligere fik børn født i ægteskab kun dansk statsborgerskab efter en dansk far, men ikke en dansk mor, og tidligere kunne adopterede børn kun få dansk statsborgerskab ved naturalisation.

Indenrigsministeriet udstedte et cirkulære til overøvrigheden (statsamter m.fl.) om, hvordan de skulle afgøre, om de i indfødsretslovens § 2 A fastsatte betingelser var opfyldt, jf. cirkulære nr. 228 af 7. december 1978 om erhvervelse af dansk indfødsret for visse udenlandske adoptivbørn. Af cirkulæres § 3 fremgik det, at nogle bestemmelser i Indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 463 af 24. november 1950 skulle anvendes på de erklæringer, der blev afgivet i henhold til § 2 A. Herefter anførtes følgende:

Dette har bl.a. til konsekvens, at *overøvrigheden kan afgøre, hvorvidt de i indfødsretslovens § 2 A fastsatte betingelser* for, at et udenlandsk adoptivbarn kan erhverve dansk indfødsret ved erklæring, *er opfyldt*, og i bekræftende fald *kan udfærdige indfødsretsbevis for barnet ...* .

I cirkulærets § 4 blev det fremhævet, at overøvrigheden kunne udfærdige indfødsretsbevis for barnet i tilfælde, hvor "de i indfødsretslovens § 2 A fastsatte 4 betingelser *alle er opfyldt*". Det blev fremhævet, hvordan to af betingelserne (b og c) skulle forstås ved stedbarnsadoptioner:

b) Begge adoptanter eller den ugifte adoptant skal være danske statsborgere; ved *stedbarnsadoptioner* skal såvel adoptanten som den biologiske forældrepart være danske statsborgere.

c) Både barnet og dets adoptivforældre – ved *stedbarnsadoptioner* adoptanten og den biologiske forældrepart – skal være bosat i Danmark.

Cirkulæret indeholdt desuden eksplicitte krav til begge forældre ved stedbarnsadoptioner, herunder vedrørende underskrifter og dokumentation af dansk statsborgerskab.

I 1986 blev bestemmelsen i § 2 A ændret ved lov nr. 326 af 4. juni 1986 om ændring af adoptionsloven og indfødsretsloven. Ændringen skete også denne gang som led i bestræbelserne på at ligestille adoptivbørn med biologiske børn. Bestemmelsen i § 2 A fik ved ændringen følgende indhold:

Et udenlandsk barn under 12 år, der adopteres ved en dansk adoptionsbevilling, bliver dansk statsborger ved adoptionen, hvis barnet adopteres af et ægtepar, der begge er danske statsborgere, eller af en ugift dansk statsborger, og barnet bor her i riget sammen med adoptivforældrene (adoptanten).

Ændringsforslaget blev fremsat af justitsministeren (som ressortminister for adoptionslovgivningen) med bemærkning om, at forslaget om ændring af indfødsretslovens § 2 A var medtaget efter aftale med Indenrigsministeriet (ressortministeriet for lovgivningen om indfødsret). Om baggrunden for ændringen af indfødsretslovens § 2 A anførtes følgende i [lovforslagsbemærkningerne](#):

Forslaget indebærer en administrativ forenkling for adoptanter, statsamter (Københavns overpræsidium) og indenrigsministeriet, ligesom det medfører en lille begrænsning i antallet af naturalisationer. Ordningen forekommer i øvrigt naturlig under hensyn til, at adoptivbørn på andre områder opnår fuldstændig juridisk ligestilling med biologiske børn gennem adoptionsbevillingen. Desuden er forslaget på linie med en række andre landes lovgivning.

Efter sin ordlyd omfattede § 2 A fortsat børn, der blev adopteret af "et ægtepar" eller "en ugift dansk statsborger", men det var fortsat Indenrigsministeriets (ressortministeriets) opfattelse, at stedbarnsadoptioner var omfattede af § 2 A. Dette kom fortsat til udtryk i et cirkulære fra Indenrigsministeriet (som ophævede ministeriets cirkulære fra 1978).

Det skal bemærkes, at cirkulæret, [Indenrigsministeriets cirkulære nr. 9493 af 3. oktober 1986](#) om erhvervelse af dansk indfødsret for udenlandske adoptivbørn, fortsat er kategoriseret som 'gældende' i Retsinformation (det fælles statslige retsinformationssystem).

Indenrigsministeriets cirkulære fra 1986 er stilet til statsamterne, Københavns Overpræsidium og Rigsombudet på Færøerne/Grønland, og det indeholder ligesom 1978-cirkulæret bestemmelser om, hvordan § 2 A's krav skal forstås ved *stedbarnsadoption*. Betingelserne er ligesom i 1978-cirkulæret, at både adoptanten og den biologiske forældrepart skal være danske statsborgere, og at både barnet, adoptanten og den biologiske forældrepart skal bo i Danmark.

Det anføres i cirkulærets § 3, at hvis barnet ved adoptionen får dansk indfødsret, skal statsamtet anføre det i adoptionsbevillingen med henvisning til "§ 2 A i indfødsretsloven".

Det anføres i cirkulærets § 4, at ved adoptionsbevillinger, der automatisk medfører dansk statsborgerskab, skal statsamtet underrette bl.a. Indenrigsministeriet og Folkeregistret ved en genpart/kopi af adoptionsbevillingen. Hvis barnet ikke automatisk får dansk statsborgerskab, men adoptanterne ønsker det, skal genpart af adoptionsbevillingen sendes til Indenrigsministeriet med henblik på naturalisation.

Instruks for Udenrigstjenesten Bind 1, [INS nr 21001 af 01/07/1997](#) angav på samme måde som Indenrigsministeriets cirkulære fra 1986, hvordan indfødsretslovens § 2 A skulle forstås ved stedbarnsadoption:

b) begge adoptanter eller den ugifte adoptant skal være danske statsborgere. Ved stedbørnsadoptioner skal både adoptanten og den biologiske forældrepart være danske statsborgere,

c) både barnet og dets adoptivforældre - ved stedbørnsadoptioner adoptanten og den biologiske forældrepart - skal bo i Danmark.

I kommentaren til Lov om dansk indfødsret (DJØF's Forlag 1991), som er forfattet af Torben Steffensen, der var og igennem mange år havde været leder af Indenrigsministeriets Indfødsretskontor, blev det på samme måde fremhævet, hvordan § 2 A's krav skulle forstås ved stedbarnsadoption (s. 22 - 23):

Ved *stedbarnsadoption* skal både adoptanten og den biologiske forældrepart være danske statsborgere for at barnet automatisk kan blive dansk ved adoptionen.

I kommentaren forklares det desuden, hvordan § 2 A fungerer i praksis. Det anføres, at statsamtet (Københavns Overpræsidium) i forbindelse med udstedelse af adoptionsbevilling tilføjer en bestemmelse i bevillingen om, at barnet "samtidig har erhvervet dansk indfødsret i henhold til indfødsretslovens § 2 A". Det tilføjes, at hvis barnet ikke automatisk bliver dansk ved adoptionen, men adoptanterne ønsker dette, sender statsamtet genpart af bevillingen til Indenrigsministeriet med henblik på naturalisation.

I 1993 blev indfødsretsområdet, som i store træk altid havde hørt til Indenrigsministeriets ansvarsområde, flyttet til Justitsministeriets ressortområde. Dette skete som konsekvens af, at højesteretsdommer Hornslet den 14. januar 1993 afgav rapport om undersøgelsesrettens konklusioner i den såkaldte Tamilsag, hvilket førte til, at statsminister Poul Schlüter indgav sin og regeringens afskedsbegæring, hvorefter Poul Nyrup dannede regering.

I 1990'erne fremsatte Justitsministeriet to lovforslag, som ændrede indfødsretslovens § 2 A.

Den første lovændring skete i 1997 med henblik på, at Danmark kunne ratificere Haager-konventionen af 29. maj 1993, hvorefter er ikke kunne gøres forskel på barnets rettigheder på grundlag af, om adoptionen er gennemført i barnets oprindelseslandsland eller i modtagerlandet. Derfor måtte § 2 A ændres, så der ikke længere udelukkende var krav om en dansk adoptionsbevilling. [Lovforslagsbemærkningerne](#) forholdt sig ikke til spørgsmålet om § 2 A's anvendelighed ved stedbarnsadoptioner.

Den næste ændring skete i 1998, jf. lov nr. 1018 af 23. december 1998 om ændring af lov om dansk indfødsret, lov om offentlig auktion ved auktionsledere og lov om vagtvirksomhed (Ratifikation af Europarådskonventionen af 6. november 1997 om statsborgerret og ophævelse af krav om dansk indfødsret m.v.) Denne gang skulle lovændringen bane vejen for, at Danmark kunne ratificere Europarådets konvention om statsborgerret. Herefter skulle børn ved fødslen erhverve dansk statsborgerskab efter en dansk forælder, uanset om de var født i eller uden for ægteskab. Af ligestillingshensyn skulle også § 2 A ændres. Bestemmelsen fik derefter følgende indhold:

Et udenlandsk barn under 12 år, der er adopteret ved en dansk adoptionsbevilling, bliver dansk statsborger ved adoptionen, hvis barnet adopteres af et ægtepar, hvor mindst én af ægtefællerne er dansk statsborger, eller af en ugift dansk statsborger.

[Lovforslagsbemærkningerne](#) indikerer ikke, at der skulle være sket en ændring i opfattelsen af, at stedbarnsadoptioner var omfattet af § 2 A. Stedbarnsadoption omtales kun ét sted, jf. det fremhævede i citatets tredje afsnit nedenfor:

Efter forslaget skal det fortsat være en betingelse for automatisk erhvervelse af dansk indfødsret, at barnet er adopteret ved en dansk adoptionsbevilling eller ved en udenlandsk afgørelse, der anerkendes i medfør af adoptionslovens § 28, stk. 2. Det indebærer, at adoption kun medfører automatisk erhvervelse af dansk statsborgerskab, hvis det er utvivlsomt, at adoptionen er gyldig efter dansk ret.

Det er endvidere som hidtil en forudsætning for den automatiske erhvervelse af dansk indfødsret, at barnet ikke er fyldt 12 år, når virkningerne af adoptionen indtræder. Baggrunden herfor er, at der ved adoption af børn over denne alder normalt kræves samtykke fra barnet. Barnet bør derfor i disse tilfælde også give udtrykkeligt samtykke til erhvervelsen af dansk indfødsret. Det bemærkes, at langt de fleste adoptioner finder sted, inden barnet er fyldt 12 år.

I andre tilfælde, herunder ved en dansk statsborgers adoption af et udenlandsk stedbarn, vil adoptivbarnet som hidtil - hvis adoptionen har gyldighed efter dansk ret kunne naturaliseres efter reglerne i naturalisationscirkulærets § 11. Efter denne bestemmelse kan børn under 12 år, der adopteres af en dansk statsborger, naturaliseres uafhængig af ophold her i landet. Er adoptionen sket mellem barnets fyldte 12. og 18. år, kan barnet naturaliseres, hvis det inden det fyldte 18. år har opholdt sig mindst 2 år her i landet.

Det er ikke ganske klart, hvad der menes med det anførte. Det kan forstås sådan, at stedbarnsadoptererede altid er henvist til at opnå dansk statsborgerskab ved naturalisation, men det kan også forstås sådan, at hvis betingelserne for automatisk erhvervelse af dansk statsborgerskab ikke er til stede, herunder for stedbarnsadoptererede, så kan dansk statsborgerskab søges ved naturalisation. Den sidstnævnte forståelse synes at stemme med forståelsen i Instruks for Udenrigstjenesten Bind 1, jf. [CIR nr 12047 af 01/02/2001](#):

Børn under 12 år, der adopteres af danske statsborgere, og som ikke bliver danske statsborgere i medfør af L. 1998 § 2A, herunder ved stedbarnsadoptioner, kan ligeledes naturaliseres, uanset om de har eller tidligere har haft ophold i Danmark.

Det er ikke muligt at sige noget klart om, hvorvidt den nævnte passus i lovforslagsbemærkningerne kan have dannet grundlag for eller bidraget til den ny, indskrænkende forståelse af § 2 A's anvendelsesområde. Under alle omstændigheder savnes der en klar stillingtagen til fortolkningsspørgsmålet og en klar begrundelse for, hvorfor stedbarnsadoptererede børn ikke (længere) ansås for at være omfattet af § 2 A. (Der ses heller ikke nogen forklaring herpå i bemærkningerne til den seneste ændring af § 2 A, stk. 1, jf. lov nr. 1525 af 27. december 2014 om ændring af adoptionsloven, forældreansvarsloven og indfødsretsloven.)

I et forsøg på at forstå baggrunden for den ændrede opfattelse, kunne man spørge, om det kan have haft betydning, at ansvaret for indfødsretsområdet i 1993 blev flyttet fra Indenrigsministeriet, som indtil da stort set altid havde været ressortministerium for indfødsretslovgivningen. Siden da har indfødsretsområdet hørt til under Justitsministeriet, derefter Integrationsministeriet, så igen Justitsministeriet og nu Udlændinge- og Integrationsministeriet. Selv om det er helt spekulativt, kan man overveje, om de ny ressortministerier har antaget, at § 2 A skulle (kunne) forstås ud fra sin ordlyd (og ikke skulle fortolkes i lyset af sin tilblivelseshistorie og sit formål).

Der er i hvert fald ikke noget, der tyder på, at de senere ressortministerier har haft opmærksomheden rettet mod Indenrigsministeriets fortolkning af § 2 A. Måske er det også derfor, at der ikke er taget skridt til at ophæve Indenrigsministeriets cirkulære fra 1986 om § 2 A's anvendelighed ved stedbarnsadoption. Cirkulæret står som nævnt ovenfor fortsat som et 'gældende cirkulære' i Retsinformation – og dets fortolkninger er også medtaget i Udenrigstjenestens Instruks fra 1997 (udsendt fire år efter ansvaret for indfødsretslovgivningen var overtaget af Justitsministeriet, jf. ovenfor).

Samlet set kan det konkluderes, at der savnes en klar og eksplicit begrundelse for skiftet i opfattelsen af, hvorvidt stedbarnsadoptioner er omfattet af § 2 A. Ved overvejelser herom må det første spørgsmål være, om der er noget afgørende, der taler imod (fortsat) at lade stedbarnsadoptioner være omfattet. Hvis det ikke er tilfældet, kunne løsningen være at formulere bestemmelsen i § 2 A mere præcist, så dens ordlyd ikke kan føre til den modsætningsslutning, at stedbarnsadoption ikke er omfattet.

Det ovenfor skitserede forløb kan have bidraget til den tvivl, som er opstået i den konkrete sag og dermed til den store belastning, som kvinden i sagen nu udsættes for.

Spørgsmålet om den rette fortolkning af indfødsretslovens § 2 A egner sig helt overordnet til at blive afklaret ved lov. For kvinden i den konkrete sag er det afgørende formentlig, om hun vedblivende kan være registreret som dansk statsborger i CPR-registreret. Spørgsmålet herom behandles nedenfor i Del II.

Del II Ret til dansk statsborgerskab ved adoption

Det fremgår af Fyns Statsamts adoptionsbevilling af 2006, at den nu 28-årige kvinde ved adoptionsbevillingen i henhold til indfødsretslovens § 2 A erhvervede dansk indfødsret. Fyns Statsamt havde således vurderet, at alle § 2 A's betingelser for automatisk erhvervelse af dansk statsborgerskab ved adoption var opfyldt.

Adoptionsbevillingen har karakter af en forvaltningsakt, dvs. en afgørelse fra en offentlig myndighed om, hvad der skal være ret i det konkrete tilfælde. Afgørelsen imødekom ansøgers ønsker på alle punkter (om stedbarnsadoption og datterens opnåelse af dansk statsborgerskab) og har dermed karakter af en begunstigende forvaltningsakt. Ved sådanne forvaltningsakter er det den klare hovedregel, at de ikke uden videre – mod adressatens ønske – kan tilbagekaldes.

Familieretshuset har imidlertid ikke behandlet sagen efter principperne for omgørelse af begunstigende forvaltningsakter, men har i stedet lagt til grund, at Statsamtets meddelelse om erhvervelsen af dansk indfødsret efter § 2 A's beror på en fejlfortolkning, og at der derfor skal ske en berigtigelse af kvindens CPR-registrering som dansk statsborger.

Kvinden blev oplyst herom i brevet af 27. februar 2025 og fik samtidig vide, at hun kunne ansøge om at blive dansk statsborger ved naturalisation efter den praksis, som indfødsretsmyndighederne følger i de såkaldte [passager](#). Familieretshuset anførte følgende herom:

Det kan oplyses, at en ansøgning om dansk statsborgerskab ved naturalisation efter Udlændinge- og Integrationsministeriets praksis bliver forelagt for Folketingets Indfødsretsudvalg, hvis en ansøger fejlagtigt har fået udstedt et dansk pas og på den baggrund havde en berettiget forventning om, at vedkommende var dansk statsborger. Ansøgningen bliver dog ikke forelagt, hvis vandelskravet (kriminalitet) ikke er opfyldt. Det er således Folketingets Indfødsretsudvalg, som vurderer, om der skal gives dispensation. Det skal bemærkes, at en forelæggelse for Folketingets Indfødsretsudvalg med henblik på udvalgets afgørelse om dispensation for en eller flere betingelser ikke er ensbetydende med, at der meddeles dispensation.

De omtalte retningslinjer anvendes i tilfælde, hvor myndigheder ved en fejl – af retlig eller faktisk karakter – har anset en udlænding for at være dansk statsborger og derfor har udstedt pas til vedkommende eller har registreret vedkommende som dansk statsborger i CPR-registret. I de såkaldte passager er den retlige konstruktion, at den berørte person ikke mister sit danske statsborgerskab, da vedkommende aldrig har været dansk statsborger, og at der skal ske en berigtigelse af fejlen i CPR eller ved tilbagekaldelse af et fejlagtigt udstedt pas.

Meddelelse om, at en person ikke er dansk statsborger er – ligesom i den konkrete sag – chokerende for mennesker, som måske gennem meget lang tid har haft god grund til at tro, at de var danske statsborgere. Lovgivningsmagten er derfor, jf. orienteringen ovenfor, som udgangspunkt villig til at lempe kravene til erhvervelse af dansk statsborgerskab ved naturalisation ud hensynet til de pågældende og deres berettigede forventninger om at være danske statsborgere.

Den konkrete sag adskiller sig imidlertid fra de såkaldte passager. Det skyldes, at i passager har myndighederne (de pasudstedende myndigheder og CPR-myndighederne) ikke nogen kompetence på indfødsretsområdet. De har ikke som f.eks. Fyns Statsamt til opgave at tage stilling til, om en person opfylder betingelserne for at få indfødsret efter indfødsretsloven. I passager antager myndighederne, at en person *er* dansk statsborger. I adoptionssager meddeles det i givet fald i adoptionsbevillingen, at en person *erhverver dansk statsborgerskab* i henhold til § 2 A.

Dermed kan adoptionsbevillingen med den eksplicitte meddelelse om, at dansk statsborgerskab erhverves ved adoptionen, jf. indfødsretslovens § 2 A, anses som en (i det hele) begunstigende forvaltningsakt. Det skal herved også bemærkes, at Fyn Statsamt i den konkrete sag byggede sin konklusion om, at § 2 A's betingelser var opfyldt, på retlige overvejelser efter forudgående konsultation af ressortministeriet, der dengang var Integrationsministeriet.

I tilfælde, hvor en kompetent myndighed senere måtte nå frem til den opfattelse, at der blev begået fejl i forbindelse med dens afgørelse, kan denne ikke uden videre annulleres. I sådanne tilfælde skal spørgsmål herom afgøres efter de forvaltningsretlige principper for omgørelse af en begunstigende forvaltningsakt. I den forbindelse kan der henvises til Poul Andersens ugyldighedslære, som domstolene følger. Poul Andersen anfører i sin lærebog *Dansk Forvaltningsret* (5. udgave 1965), s. 394, at en ulovlig begunstigende forvaltningsakt ikke kan annulleres, hvis forvaltningen har støttet sig på en fortolkning, som ikke kan anses for åbenbart urigtig.

Poul Andersen henviser bl.a. (s. 393) til en dom i en indfødsretssag, U 1950.252 Ø. I denne dom fandt Østre Landsret ikke, at Indenrigsministeriet var berettiget til at annullere et tidligere udstedt indfødsretsbevis, om hvis rigtighed der var vakt berettiget forventning. Indenrigsministeriet havde henvist til, at indfødsret kun kan erhverves ved lov, og at et indfødsretsbevis ikke var en selvstændig retsstiftende retsakt. Det afgørende var, om lovens betingelser var opfyldt, hvorimod det ifølge ministeriet var uden betydning, at der var udstedt et indfødsretsbevis (ved en fejlagtig administrativ afgørelse). Landsretten kunne som nævnt ikke tiltræde ministeriets synspunkter.

Som indfødsretslovens § 2 A har været fortolket gennem tiden, jf. ovenfor i Del 1, er det klart, at Fyns Statsamt ved adoptionsbevillingen i 2006 ikke støttede sig på en fortolkning, som var "åbenbart urigtig".

Der ses derfor ikke at være grundlag for at ændre på kvindens CPR-registrering som dansk statsborger. Det skal i den forbindelse også bemærkes, at der ikke overfor de tungtvejende hensyn til kvinden ses at være nogen offentlig interesse i at få fastslået, at hun ikke er dansk statsborger. Indfødsretslovgivningen har gennem de sidste omtrent 50 år sigtet mod ligestilling af biologiske og adopterede børn i statsborgerretlige henseende. Lovgivningen har derfor været udformet sådan, at adopterede børn kan få dansk statsborgerskab efter en dansk forælder – hvis ikke automatisk, så ved naturalisation.

Dertil kommer, at lovgiver ikke er uden ansvar for den fortolkningstvív, der er opstået om § 2 A's anvendelsesområde.